

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 29. november 2020

Kirkedag: 1. s.i adv./A

Tekst: Sl 24; Rom 13,11-14; Matt 21,1-9

Salmer:

SK: 87 * 84 * 657 * 83 * 80,5-6 * 74

LL: 87 * 84 * 83 * 74

Siden marts har vi alle været samlet om eet, som vi alle har skulle forholde os til, covid-19. Det har sat sit præg og haft sin betydning for livet for os alle sammen på stort set alle områder hele tiden. Det har påvirket os alle sammen. På den måde har vi været samlet om eet. For coronakrisen har jo netop ikke samlet os. Tværtimod, så har den jo adskilt os. Sat sin mur ned igennem fællesskaber og forsamlinger. Begrænset os i vores udfoldelsesmuligheder i diverse arrangementer, og det der har været muligt og er muligt i større eller mindre flokke skal ske med afstand.

Det er nærmest som en besættelse. Eneste formildende omstændighed ved den betegnelse er, at der ikke har ligget en ideologi bag besættelsen, der har ikke ligget en menneskelig magt bag, der med et bestemt formål har forsøgt at lukke ned for bestemte og særligt definerede former for menneskelig aktivitet. Der har jo ikke været forbud mod konkrete politiske eller religiøse forsamlinger defineret ved ideologi eller tilhørsforhold. Det har været en generel og umenneskelig besættelse, en pandemi.

Men i denne uge kom så frihedsbudskabet. Til foråret kan vi begynde at vaccinere danskere. Nej, det bliver bedre endnu. Til januar kan vi sikkert begynde at vaccinere danskere. Nej, det bliver endnu bedre, for måske kan vi allerede begynde at

vaccinere danskere inden jul. Det er jo lige om hjørnet, at de første af os, hvem det så end bliver, kan blive vaccineret. Og vi bliver sat fri af svøben.

Nej, det skal vi ikke forvente. Ikke lige med det samme. Befrielsen lader vente på sig. En mulig frihed til et liv, der kan ligne lidt normaltilværelsen, som den var før 11. marts i år, den kommer nok tidligst til næste efterår. Måske med lidt tilnærmelser hen over sommeren, og helt afhængigt af, hvordan det går med vaccine og vores fortsatte afstandssamvær. Og det kan jo alligevel gå helt galt i sidste ende.

Men frihedsbudskabet blev bragt. Budskabet, som vi har sukket efter. Om end det er et frihedsbudskab med en masse forbehold. Og det første er jo, at vi skal ikke glemme, at der er endnu ingen vaccine, der er blevet godkendt endnu. Men frihedsbudskabet lød.

Og måske lød det netop nu, hvor vi står foran den måned i hele året, hvor netop samvær og nærhed betyder aller mest for os, og i samklang med, at vi er ved at være lidt coronatrætte, og der sikkert er mange af os, der tænker: nej, dét kan ikke være rigtigt. Søren Brostrøm skal ikke bestemme, om vi holder i hånd og går begge veje om juletræet, eller om vi kun må synge to vers af *Et barn er født i Betlehem* eller *Højt fra træets grønne top*. Men hvis vi nu kan sige til os selv: Jamen, det er kun lige et øjeblik mere. Friheden er lige om hjørnet, så næste jul, kan vi, måske, kramme og skråle og rejse på tværs af lande- og kommunegrænser. Friheden er forude. Ja, så kan vi måske nok klare det. Måske er det tanken bag det forbeholdne frihedsbudskab.

Og når alt det er sagt, så er det da dejligt, hvis det også bliver sådan. Ingen tvivl om det.

Jeg tror ikke, at frihedsbudskabet er koordineret for at være i tråd med det frihedsbudskab, der lyder i alle landets kirker denne 1. søndag i advent. Et frihedsbudskab – uden forbehold.

”Se, din konge kommer til dig...” lyder budskabet. Og folket kvitterer med ordene, som vi kender fra nadverritualet: ”Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!” Og læste vi bare to vers længere hen i beretningen om dette indtog i Jerusalem, så ville vi også have læst, at der spørges rundt omkring: Hvem er han! Og svaret lyder: ”Det er profeten Jesus fra Nazaret i Galilæa.” Men salmisten i GT-læsningen i dag er mere overbevist end folkeskaren og bruger langt større ord: Det er ærens konge. Herren, stærk og vældig. Hærskarers Herre!

Indtoget i Jerusalem hører jo påsken til. Det er palmesøndags evangelium, vi lytter til her ved indgangen til det nye kirkeår, ved den første adventssøndag, ved indgangen til julemåneden med selve den store højtid forude. Og derved bliver vi mindet om, at dagens budskab til os om kongens komme, om Jesus som Hærskarers Herre, ikke kun er et budskab til øjeblikket. Det er ikke kun optakten til højtiden. Det er ikke kun indledningen på traditioner og skikke i den anledning. Der lægges op til det; men der rækkes også hen over det. Derfor er der stor forskel på om vi her i advents- og juletid taler om Jesu komme eller julemandens komme. Julemanden kommer, fordi der er højtid; men det er højtid, fordi Jesus er kommet. Jesus er ikke julens tradition; men vi har tradition for jul, fordi Jesus er kommet.

Det er også med til at sige til os, at Jesu komme har betydning for mere end blot en helligdag og en højtid. Kirkeåret begynder med forkyndelsen af, at Hærskarers Herre kommer til os.

Hærskarers Herre, ærens konge, er i denne sammenhæng også befrieren. Derfor er budskabet i dag også et frihedsbudskab. Og ikke et frihedsbudskab med forbehold. Ikke et frihedsbudskab om, at snart, lige om hjørnet, måske om en tid. Nej, det budskab har lydt. Det har lydt fra ældgamle dage, som vi hører det i GT. Budskabet i dag er opfyldelsen af disse løfter om udsigt til frihed. Engang lød det: Kongen kommer – når tid er. Nu lyder det: Kongen kommer! Og for os betyder det: Kongen er kommet!

En konge skal tilbedes, æres og hyldes. Hosianna i det højeste. Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn. Kongen skal højt ophøjes, fordi han er Guds salvede. Kongen går Gud Herrens ærinde for sit folk. Kongen er i sit virke ansvarlig for folket og Gud Herren.

Derfor er kongens fornemmeste opgave at være en tjener. En folkets tjener med Herren for høje og i hjerte. Kongen skal kalde folket til tilbedelse af Gud Herren. Kongen skal knytte troens, håbets og kærlighedens bånd mellem mennesker og Gud. Kongen skal for folket pege på Gud Herren, og for Gud Herren pege på folket. Men kongen står som fokuspunktet mellem disse. Kongen bliver af Gud holdt ansvarlig i sit virke og for folkets virke ud i tro, håb og kærlighed. Velsignelse eller forbandelse fra Gud, Guds nåde eller Guds vrede rammer først kongen. Alt dette levet ud ses gang på gang gennem hele det gamle Israels folks historie.

Den sande Guds salvede konge til Guds ære er den konge, der gør sig til eet med folket. Tager folket til sig og overfor Gud Herren stiller sig på folkets plads. Den konge, der siger til Gud Herren: Dette folk er mig, og jeg er dette folk. Hvad der skal ske med dette folk, skal ske med mig, og hvad der gælder mig, skal gælde for dette folk.

Disse ting hænger sådan sammen, når man, hvilket er tilfældet på Jesu tid, ser sådan på relationen Gud og mennesker. Når det verdslige, det politiske, når hele livsfilosofien ses i lyset af hele den guddommelige sfære. Vi har masser af eksempler i bibelhistorien og verdenshistorien på, at det går godt, når mennesker er sig sin guddommelige relation bevidst og lader det være udgangspunkt og forankringspunkt for livet. For så får livet den guddommelige sfære over sig, som løfter det hele op over og ud over blot at være afhængigt af og have som formål vores egen formåen og tilstedeværelse.

Og vi har i verdenshistorien og i bibelhistorien masser af eksempler på, at når mennesker gør det guddommelige til noget eksklusivt, måske endda noget elitært, et vedhæng til livet, eller måske blot til en højtid, så mister livet meget nemt sin storhed. Det mister sine helt store ord og perspektiver. Så bliver livet blot til øjeblikket og, hvad jeg kan gøre det til. Og så handler livets modgange alt for ofte om vor egen mislykkethed, og dets succeser alt for ofte om min egen indsats. Livet bliver ikke til mere, end jeg kan gøre det til. Og når jeg ikke længere kan gøre noget i livet, så er livet ikke længere.

Dagens budskab til os om Hærskarreres Herre som kongen, der er kommet, er budskabet til os om, at tjener-kongen har sat sig på sin trone. Og den udeblivende velsignelse, der automatisk følger med at vælge troen på Gud Herren fra, den tog han på sig. Og den nåde og velsignelse, der tilfaldt ham, fordi han var den salvede til Guds ære, den falder på os.

Jesus som konge, som troens forankringspunkt og udgangspunkt, er sammenkoblingen af det jordiske og det himmelske på en sådan måde, at livet i ham har sin storhed og evighed, og når livet her bringer os i knæ og adskiller os i alt det, der gør livet dejligt, så får vi et håb, som rækker ud over

nuet. Et håb, som ikke er betinget og forbeholdent, som ikke først befrier os om nogen tid, som ikke først skal godkendes. For det *er* givet os, og kongens komme er personificeringen af dette håb. For i hans komme er hele Guddomsfyldens kærlighed åbenbaret og gældende for mennesker. Og når dét er vores tro, så *er* vi sat fri, vaccineret til det frie livs udfoldelse i det guddommeliges fællesskab.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.